

syn til Skyldnerens Frigørelse. Den foreslaaede nye Regel medfører, at en Erhverver af Gælds brevet for at sikre sig imod, at Skyldneren betaler Afdrag som de omhandlede til den tidligere Indehaver, maa give ham Underretning om Overdragelsen. Ved Transport kommer dette i Almindelighed ikke til at spille nogen Rolle, da Underretning her alligevel maa gives af Hensyn til Rentebetalingen. Derimod faar det Betydning ved Pantsætning, hvis Afdragene skal betales til Panthaveren. I saadanne Tilfælde synes det naturligt, at Panthaveren giver Skyldneren Meddelelse om Pantsætningen, og det sker formentlig ogsaa i de fleste Tilfælde allerede nu. I hvert Fald er det rimeligere at paalægge Panthaveren en saadan Underretningspligt, end at det skal gaa ud over Skyldneren, hvis han uden at vide noget om Pantsætningen betaler til Pantsætteren.

For at Betaling af Renter og Afdrag, der erlægges til Overdrageren af andre end Skyldneren, f. Eks. af en Kautionist, skal virke frigørende, maa den paagældende naturligvis — ligesom det ved Skyldnerens Betaling kræves for hans Vedkommende — være i god Tro. Der kan derimod rejses Tvivl om, hvorvidt det ved Betaling fra en Kautionist eller en Person, der har stillet Pant for Fordringen, yderligere maa forlanges, at ogsaa Skyldneren er i god Tro. Hvis man uanset Skyldnerens onde Tro vilde beskytte Kautionisten eller Pantsætteren, der betaler i god Tro, maatte Erhververen af Gælds brevet for at sikre sig give vedkommende Underretning om Overdragelsen. Dette vilde være vanskeligt i Tilfælde, hvor der er et betydeligt Antal Kautionister. Kautionister m. v. vil paa den anden Side i Almindelighed kunne skaffe sig de fornødne Oplysninger hos Skyldneren. De kan derhos altid undgaa Risiko ved at forlange Gælds brevet forevist, inden Betaling erlægges. Det kræves derfor i den i Paragraffens 2det Stykke foreslaaede nye Regel om Betaling fra Trediemand, at saavel den betalende som Skyldneren skal være i god Tro.

I Tilfælde, hvor Gælds brevs forpligtelsen

uden Fordringshaverens Medvirken er gaaet over paa en ny Skyldner, maa Reglerne i 1ste og 2det Stykke suppleres med yderligere Krav, for at Betaling til Overdrageren skal være frigørende. Den herom foreslaaede Regel i 3die Stykke — der kun findes i det danske Udkast — sigter navnlig til det Forhold, at et Pantebrev, der indestaar i en fast Ejendom fra Ejer til Ejer, overdrages. Hvis Ejendommen i et saadant Tilfælde, uden at Erhververen af Pantebrevet faar noget at vide derom, overgaar til en ny Ejer, der i Henhold til Tinglysningslovens § 39 overtager Gælden, vilde Erhververen efter de ovenfor nævnte Regler ikke ved Underretning til den tidligere Skyldner om Overdragelsen være sikret imod, at den nye Skyldner i god Tro betalte Afdrag til den tidligere Indehaver af Pantebrevet. De Regler, som Tinglysningslovens § 39 og Pantebrevformularen indeholder om, at Panthaveren skal underrettes om Gælds overtagelsen, vil ikke værne Erhververen, naar han ikke lader sin Transport tinglyse. Men selv om han gør det, kan der opstaa Risiko for ham, f. Eks. hvis han modtager Meddelelse om Gælds overtagelsen faa Timer, før den nye Skyldner betaler til den tidligere Kreditor. En saadan Risiko for Erhververen maa undgaaes og kan undgaaes, da det ikke kan være urimeligt over for den nye Skyldner at stille tilsvarende Krav, som ifølge 2det Stykke stilles til Kautionister m. v. Hvis Skyldneren hos den tidligere Ejer af Ejendommen faar urigtige Oplysninger og i Tillid til disse betaler til en tidligere Indehaver af Pantebrevet uden at forlange dette forevist, maa det gaa ud over ham selv. I Overensstemmelse med det anførte kræves det ifølge 3die Stykke, at ogsaa den tidligere Skyldner skal være i god Tro. Dette gælder dog ikke, hvis Erhververen af Pantebrevet ved Erhvervelsen vidste, at Forpligtelsen var gaaet over paa den nye Skyldner, i hvilket Tilfælde han maa give Underretning til denne.

Den her foreslaaede Regel medfører ingen Ændring i Tinglysningslovens § 29, 1ste Stykke. Betaling af Renter ifølge tinglyste Pantebreve vil altsaa, naar Skyld-